

Salamon László

(Nagyvárad, 1891. július 11. – Kolozsvár, 1983. október 29.)

Apassionata

*Halottan vert a vérem; szenvedélyem
mint mákvirág a bőben elvirult,
de jött a bold a mágikus, vén éjben
s döbrentő vágygyá édesült a mult.
Most hulló estben, déli merengésben,
a vérgyújtotta máglyák ős tüzén,
pernyévé hullt a meggondolás s vérem
uj zsooltárt kezdett a végek kezdetén.*

*Dalba dalolni mely láz üzhet engem
minden erőknél teljét: vágyamat,
mikor a torz időknél emberlelken
a jószág gunyája csafattá szakadt?
Megmondom én: a vágyam égre kuszik
S gyönyörre szomjas hamván harmat ül,
harmatában angyal könnye izzik,
ó, fáj a sorsom ekként, egyedül.*

*Párvás szomjában ennyi szívverés még
nem kondult, sírván: közel a halál
s mielőtt árván, kifosztottan mennék
Uram! A Teljesség szent kapuinál
szeretném zengni ősmámorodnak
pogány fényét, mi Hellással szállt tova,
borzongó lázát az egyszeri csóknak,
hogy jöjjön aztán, jöjjön a – Soba!*

*Vak foncsorát mutatja most az égbolt
bus tükre: rögtől ólmoz, bútt a hó,
minden közelre kuszik, ami rég volt
s tán a multba visszamenni volna jó.
Ott még reszket érzelmek tiszta kelyhén
első csodáim biborló láza: láng,
kinok tavában ime megferegvén
fogadd a szívem égő áldozat gyanánt!*

Új Kelet, 1924. november 24.